

сѣща, че това е доволно голѣмо да ся счете отъ Бога, и че Той има въ онова събытіе особно намѣреніе и значеніе. Но когато изгубва малкы нѣкои добры нѣща, и когато посрѣща катадневно малкы нѣща, които могатъ да го распалятъ, и много малкы мжчителны обстоятелства, които го обыкалятъ, — тогава той не гледа на Бога, не чуе гласъ-тъ му и не вижда намѣреніе-то му.

Иванъ Нютонъ казва: “Много Христіяни съ най-юначно Христіянско тѣрпѣніе прѣтѣрпѣватъ смѣртъ-тъ на едно дѣте или изгубваніе-то на всичкый-тъ си имотъ; но когато ся счупи една паница, или кога сбѣрка слугыня-та, тѣ изгубватъ тѣрпѣніе-то си, и показватъ толкозь противо-Христіянский духъ, щото ный сме принудени да имъ ся чудимъ.

Когато пакъ честь-та и имотъ-тъ на нѣкой Христіянинъ сж въ опасность да ся изгубятъ отъ клеветж-тъ и неправдж-тъ на неприятели-тъ му, тогава той познава че Богъ прави това подъ покрывало-то на человѣчески-тъ дѣйствія, и може да споменува въ това тежко врѣме тѣзи думы:

“Ако врагове-тъ ми
Гонягъ моѣж-тъ душж,
Само остръ мечъ сж тѣ,
Но ржка-та е Твоя.”

Но когато приима нѣкойж малкж неправдж, или слуша оплакванія-та на мнозина около ся, както ся случва на всякого человѣка; или когато чуе, че нѣкой говори криво за него, или го неправедно обвинява, — тѣзи и другы такы-